

мист. риза

сетъ конника я обградиха, други препуснаха напредъ, следъ това се върнаха и заповѣдаха на коларя да спре.

Въ кратката, неравна борба седемъ българи паднаха мъртви, съ прободени съ копие или мечъ тѣла, останалитѣ петима вързаха и обезоръжиха. Единъ отъ ромеитѣ дръпна вратичката на колата и надникна. Следъ малко вържката му блесна кинжалъ. Той го захвърли далече къмъ рѣката и погледна смаянъ другаритѣ си:

— Една жена! Искаше да се самоубие...

Ромеитѣ слушаха поразени. Жена... По това време, тука, где отиваше, коя бѣше? Следъ това се оттеглиха смутени. Непознатата бѣ подала отъ колата бледото си лице. Въ тъмнитѣ ѝ очи горѣше презрение и дързостъ. Тя полека слѣзе. Въ ръцетѣ си държеше малко дете, което наблюдаваше съ нависени вежди и сѣрдити очи непознатитѣ.

Микре

— Какво искате отъ мене? — попита непознатата по гръцки. — Пуснете ме да си вървя по пътя... Азъ съмъ отъ Селви, отивахъ въ Ловечъ. Майка ми е тамъ зле болна. Не чакахъ ли три месеца, докато траяха биткитѣ? Или да я заваря умрѣла?

Ромеитѣ се спогледнаха и подсмихнаха. Прашната кола показваше по-дългъ пътъ отъ тоя до Селви. А дванадесетъ конника съпровождаха най-знатни пѣтешественици.

— Коя си ти? — попитаха.

— Каква полза, ако научите името ми?

— Когато те заведеме при нашия свѣтълъ господарь, василевса Исакъ Ангелъ, той ще иска да знае какви почести дължи на пленницата си: като на високоблагородна болярка, или като на знатна еснафка.

Жената побледи още повече, погледна детето си и не отвърна нищо.

— Ако ти не отговоришъ, ще накараме хората ти да говорятъ вмѣсто тебе.

Непознатата се усмихна, поклати глава:

— Моитѣ хора говорятъ, само когато азъ имъ заповѣдамъ.

Единъ ромеецъ допрѣ върха на ножа си до гърлото на Дѣльо. Българинътъ спокойно го гледаше съ хладенъ.